

LLIBRES

Viola di Grado

ESCRITORA, PUBLICA 'FAM BLAVA'

“Els nadons coneixen l'amor devorant les seves mares”

NÚRIA JUANICO
BARCELONA

Quan va debutar el 2011 amb *Setenta acrílic treinta lana* (Alpha Decay), Viola di Grado (Sicília, 1987) va ser considerada una de les veus més prometedores de la narrativa italiana. Onze anys i cinc novel·les després, l'escriptora torna a les llibreries amb *Fam blava* (Angle Editorial / Alpha Decay), en traducció d'Anna Carreras al català i de Juan Manuel Salmerón al castellà. Di Grado relata la història d'amor i vocacitat entre una professora d'italià a Xangai i la Xu, una bella xinesa que la sotmet, la mossega i la maltracta. *Fam blava* és una exploració de la identitat a través del sexe, la dominació i el canibalisme.

Com se li va acudir?

La ciutat de Xangai va generar la història. La primera vegada que hi vaig ser em va fascinar. Però la novel·la també va sorgir d'una anècdota. Havia anat a fer una conferència a la universitat. Vaig anar al lavabo, vaig obrir la porta i hi havia una noia xinesa molt bonica. Em va mirar i em va dir: “Soc una admiradora teva, t'estimo molt. Dona'm el teu telèfon”. Era una escena realment de cinema, i l'hi vaig donar. Quan era a casa vaig llegir que hi havia un escorxador a Xangai, però no sabia on quedava. Vaig escriure a la noia: “Porta'm a l'escorxador”. Hi vam anar, era un lloc molt estrany i interessant. Hi havia un vell que ens va començar a fer fotos. Jo estava una mica incòmoda. En un moment donat li vaig demanar a la noia que s'estirés a les escales on els xais pujaven, i li vaig fer una foto. Tornant a casa me la vaig mirar i em va venir al cap tota la història.

¿Hi va mantenir més contacte?

Em va escriure un correu electrònic. Era una aspirant a escriptora que volia publicar el seu llibre i jo li vaig donar ànims. Però no li vaig dir que havia inspirat la meua novel·la. I no sé si la podrà llegir, perquè a la Xina l'han censurat perquè és una història d'amor entre dues dones.

¿Havia de ser necessàriament una relació entre dues dones?

Sí, perquè les protagonistes experimenten una mena de simbiosi. En la relació entre dues dones es tendeix més a una fusió, a devorar-se l'una a l'altra. En una relació entre un home i una dona no passa tant.

Escriu que “l'amor s'assembla molt a un funeral” perquè implica “la mateixa rendició, el mateix ritual”. Per què?

CÈLIA ATSET

És un funeral en el sentit que els sentiments de la protagonista cap a la Xu sorgeixen arran de la mort del seu germà bessó. Ella intenta elaborar el dol a través de la recerca de l'amor, d'un amor que no ha tingut mai. Quan el germà era viu, la identitat de la protagonista se sostenia en la d'ell, que era qui s'enduenia totes les carícies i atencions de la mare. A través d'aquest ritual amorós, de sacrifici amb la Xu, la protagonista busca una nova identitat.

¿L'amor ha d'estar sempre lligat a la dependència?

No, hi ha molts tipus d'amor. Només tenen en comú el fet que es fa servir la mateixa paraula per referir-s'hi. Però quan s'estima molt, a la força les nostres emocions depenen de l'altra persona. Hi pot haver distància, però sempre hi haurà una connexió entre els estats d'ànim de les persones enamorades. Al cap i a la fi, l'amor és una psicosis socialment acceptada. Com en tota psicosis, el jo es fragmenta i es converteix en un element comú. Cauen totes les barreres de la individualitat.

La Xu i la protagonista són dues persones amb molt dolor interior. Per què el converteixen en físic?

És la base de les persones que s'autoleSIONEN. Tenen la necessitat de fer físic el dolor perquè així, d'alguna manera, l'expulsen i s'alliberen d'aquesta càrrega. En el cas de les dues protagonistes, a part de fer-lo físic també es tracta de calmar la fam de la solitud, que no satisfan

mai. Els nadons coneixen l'amor devorant la mare. Ho fan just després de néixer, a través de la lactància. Les protagonistes estan tornant a aquest estadi primitiu de l'amor. Per omplir el forat enorme que tenen a dins, l'única forma que troben és tornar enrere fins als primers moments de la vida i ser l'una el nadó de l'altra.

Per què relata un desig vinculat sempre al patiment?

El desig és patiment perquè no pot trobar la pau. Un cop s'ha esgotat, en neix un altre. Aquesta és la seva naturalesa. Funciona com un cicle i per això és una tortura. El budisme ha creat una religió i una filosofia sobre l'extinció del desig. Si el desig no fos un turment, aquesta religió no hauria tingut sentit.

Quin valor dona a l'ús del llenguatge a la novel·la?

M'interessa fins on pot arribar, quins danys i quins miracles pot fer. Al llibre, en comptes d'acostar les dues dones les separa. El xinès és molt complicat, sembla la llengua dels ocells. En comptes de representar sons, els signes representen conceptes. És una llengua més pròxima a les imatges, és més espiritual. De fet, el xinès va néixer per escriure les respostes dels déus durant les pràctiques de l'endevinació. El nostre alfabet, en canvi, va néixer amb finalitats comercials.

TEATRE

L'estrena de l'obra de Comediants s'ha endarrerit dos anys per la pandèmia. ACN

Com les pintures de Mur van acabar a Boston fa 100 anys

ARA
BARCELONA

L'estiu del 1919 el mossèn de Castell de Mur va vendre les pintures romàniques de l'absis de la canònica de Santa Maria de Mur a un antiquari nord-americà. Les pintures, del segle XII, van ser arrencades amb la tècnica de l'*strappo* per especialistes italians i, posteriorment, es van subhastar a Nova York. L'any 1921 les va adquirir el Museum of Fine Arts de Boston per 92.100 dòlars, on segueixen en l'actualitat.

La pèrdua de les pintures romàniques de Mur va suposar un punt d'inflexió en la preservació i la protecció de l'art a Catalunya. Va posar en alerta la Mancomunitat, que va posar en marxa la Campanya de Salvament del Romànic Català, en el marc de la qual els frescos de les esglésies del Pirineu van ser arrencats i protegits a l'actual Museu Nacional d'Art de Catalunya. Comediants ha fet reviure aquest cap de setmana l'arrencament de les pintures de Castell de Mur amb l'obra *Mur, guspira del MNAC*.

CONVIVÈNCIA, PREVENCIÓ I SEGURETAT
1218-00004-001457/2020
CREACIÓ, REGLAMENT D'ATORGAMENT DE FELICITACIONS,
DISTINCIONS I CONDECORACIONS POLICIALS

EDICTE

Mitjançant el que es fa públic que el Ple de l'Ajuntament de Sitges, en sessió ordinària celebrada el dia 25 de maig de 2022, va aprovar inicialment el Reglament d'atorgament de felicitacions, distincions i condecoracions policials de la Policia Local de Sitges, restant l'aprovació definitiva condicionada al període d'informació pública pel termini de 30 dies, de conformitat amb l'article 58 a 66 del ROAS.

El text del Reglament aprovat inicialment es podrà consultar a:

<https://seu.sitges.cat/documentPublic/download/1767>

a fi i efectes que es puguin presentar al·legacions i formular les observacions que es considerin oportunes.

En cas de no presentar-se al·legacions ni reclamacions durant el termini d'informació pública, el Reglament d'atorgament de felicitacions, distincions i condecoracions policials de la Policia Local de Sitges, esdevindrà aprovat amb caràcter definitiu sense necessitat d'adoptar un nou acord.

El que es fa públic per a general coneixement i als efectes procedents.

La Alcaldessa
Aurora Carbonell i Abella
Sitges, a data de la signatura electrònica.